

PREDICĂ LA DUMINICA ÎNTÂI DUPĂ RUSALII

Duminica tuturor sfinților

... cât îmi sunt de cinstiți prietenii tăi Dumnezeu, și foarte s-a întărit stăpânirea lor și-i vor număra pe ei și mai mult decât nisipul se vor înmulți.

Frați creștini,

Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, prăznuiește astăzi Duminica tuturor Sfinților, adică pe toți sfinții care sunt trecuți în calendar și în sinaxare, precum și pe toți aceia care încă nu sunt cunoscuți de noi până în momentul de față. Duminica aceasta se mai numește și duminica mare, tocmai pentru acest bogat praznic al tuturor sfinților; căci nu prăznuim câțiva sfinți, ci milioane de milioane de sfinți, care au iubit pe Dumnezeu, L-au propovăduit chiar cu prețul vieții lor și au murit în această lege binecuvântată de Dumnezeu.

Calendarul nostru bisericesc, este ca o salbă de mărgăritare, pe care se înșiră pietrele prețioase ale sfinților din toate zilele. Este cu neputință a vorbi despre viața fiecăruia într-un timp așa de scurt. Vom aminti totuși câțiva sfinți care au trăit pe pământul țării noastre de la începutul creștinismului.

Mulți dintre credincioși se întreabă de ce pământul românesc nu a rodit mai multe chipuri de sfinți, cuvioși, ierarhi, martiri, cum au rodit celelalte țări ortodoxe. Oare țara noastră nu a avut aceeași credință dreaptă din primele veacuri? Oare poporul nostru a fost mai puțin credincios ca celelalte popoare ortodoxe? Nimic din toate acestea, căci avem destule dovezi care mărturisesc că pământul nostru strămoșesc a fost încreștinat chiar din primul veac creștin.

Istoria Bisericii Române, ne spune că Sfântul Apostol Andrei, a venit în hotarele Sciției, intrând în Tracia unde a fost răstignit pentru Hristos. Istoria ne spune că Dacia a fost colonizată în întregime de romani, după înfrângerea lui Decebal, la anul 105 după Hristos. Sămânța Sfintei Evanghelii, a pătruns astfel în țara noastră din două părți: dinspre Mediterană și prin părțile Dobrogei prin negustorii greci, care s-au stabilit aici și au întemeiat câteva orașe și anume: Tomis sau Constanța, Histria sau Mangalia etc.

Avem dovezi prin urmare cum a pătruns creștinismul pe pământul țării noastre în primul veac după Hristos. De altfel în scurtă vreme a ajuns la o mare înflorire, căci găsim până în zilele noastre multe urme și ruine de biserici vechi, morminte și pietre funerare, precum și moaște de sfinți care ne confirmă cele ce ne spune istoria. S-au aflat inscripții pe morminte cu conținut creștin ca de exemplu: „Tibi terna levi” – în traducere – „Să-ți fie țărâna ușoară”. S-a descoperit apoi în comuna Basarabi o mică biserică săpată în stâncă de calcar cu inițialele „Iis Hs”, precum și alte semne care datează din timpul persecuțiilor creștine (Veacurile II și III). În centrul orașului Constanța, s-a descoperit mozaicul unei mari biserici creștine care datează din epoca de aur a creștinismului. O altă mărturie nepieritoare o avem la Turnu-Severin, unde se găsește un pedestal de piatră pe care sunt săpate în limba greacă cuvintele: „Bucură-te Hristoase!”

Un mare scriitor creștin – Tertulian – și cunoscut ca cel mai însemnat bărbat al Bisericii Creștine, care a trăit între anii 160-240 după Hristos și care ocupa înalte funcții civile în Roma, într-una din scrierile lui amintește o mulțime de popoare care au crezut în Hristos încă de la început. Pomenește printre altele de țara dacilor, a germanilor și sciților. Se află de asemenea în Mănăstirea Căpâlna (Dobrogea), patru sicriașe, în care se găsesc osemintele a patru sfinți mucenici, care au primit moarte mucenicească în primul veac al creștinătății. Aceste sicriașe au fost descoperite în anul 1971 în satul Niculițel din apropierea mănăstirii. Numele acestor sfinți sunt: Zoticos, Atalos, Filipos și Camasis.

În actele Sinodului de la Niceea din anul 325 găsim și iscălitura lui Teofil, episcop al Mitropoliei Goției. Lui îi urmează ca episcop al Goției, Ulfila, creștin de origine capadociană. Pentru a dovedi cât de răspândit era creștinismul în tot Imperiul Roman, chiar pe timpul lui Traian împăratul, ascultați scrisoarea lui Pliniu cel Tânăr, guvernatorul Bitiniei din Asia Mică, către împăratul Traian precum și răspunsul lui Traian, relativ la modul cum trebuie să procedeze acest Pliniu în persecuția ordonată contra creștinilor.

Iată mai întâi scrisoarea lui Pliniu de care am amintit: „Eu am datorita doamne, de a recurge la înțelepciunea voastră în toate cazurile de îndoieli ce am. În anchetele făcute contra creștinilor, nu știu ce să întreb și nici pe cine să pedepsesc.

Nu știu dacă trebuie a avea aceeași măsură de pedeapsă pentru copii ca și pentru tineri și bătrâni; dacă căința merită iertare și dacă cineva se face vinovat numai pentru că poartă numele de creștin. Pe cei ce mi-au mărturisit de două ori și de trei ori că sunt creștini și au persistat în această mărturisire, am poruncit să fie omorâți. Pe cetățenii romani, pe care i-am găsit culpabili de această manie religioasă, am dispus să fie trimiși la Roma.

Dar acuzațiile se înmulțesc în fiecare zi. Am primit scrisori anonime în care foarte mulți sunt acuzați că sunt creștini. Pe cei care au negat formal și au adus sacrificii zeilor și s-au închinat statuii voastre i-am eliberat. În aceste anonime sunt numele unor persoane care au fost cândva creștini, dar de douăzeci de ani și mai bine nu mai sunt creștini. Aceștia adoră statuia voastră și vorbesc de rău pe creștini. Singura vină a creștinilor este că se adună înainte de a se lumina de ziuă și cântă în mod alternativ imne, cântece în onoarea lui Hristos, ca unui Dumnezeu. În slujbele lor religioase nu săvârșesc fapte culpabile, nu comit furturi sau desfrânări, nu-și calcă cuvântul niciodată și nu ascund ceea ce li s-a încredințat.

Despre toate acestea m-am încredințat chiar de la două femei slave care au servit în acele adunări și n-am descoperit la ei altceva decât existența unor superstiții de necrezut. De aceea am lăsat lucrul, până vă voi asculta și cred că această chestiune vă va interesa având în vedere marele număr de persoane ce se numesc creștini, din toate cetățile, de amândouă sexele și de toate condițiile sociale. Această credință a lor a cuprins nu numai orașele, dar și satele și câmpiile și este foarte puțin sigur că ei vor mai umple vreodată templele noastre, care s-au golit”.

Iată acum și răspunsul înțelept al împăratului Traian la această scrisoare:

„Tu știi, scumpul meu Pliniu, ce conduită trebuie să ai față de cei ce sunt acuzați că sunt creștini. Căci nu se poate stabili aceeași regulă care să poate fi aplicată egal în cazuri atât de diferite. Nu trebuie să faci nici o cercetare contra creștinilor, dar dacă ei sunt denunțați formal și se dovedește că ei sunt creștini trebuie să-i pedepsești. Acei care mărturisesc că nu sunt creștini și probează aceasta aducând jertfe zeilor noștri, chiar dacă ar fi bănuți, să-i ierți. Scrisorile anonime să nu le ții în seamă orice fel de acuzații ar cuprinde, fiindcă ar fi un exemplu rău și cu totul nedemn pentru secolul nostru”.

Din scrisoarea lui Pliniu și răspunsul înțelept al lui Traian împăratul se constată că religia creștină era foarte mult răspândită în Imperiul Roman chiar în secolul I. Aflăm apoi tot din istorie că țara noastră a fost călcată în picioare de toate popoarele asiatice timp de aproape 1000 de ani, începând cu hunii și avarii și terminând cu tătarii, spaima creștinilor. În timpul acestor zece secole, cine știe câte jertfe au dat strămoșii noștri, cât sânge nevinovat s-a vărsat și câți martiri români n-au murit pentru credința creștină!

Cine se putea ocupa atunci, să țină seama de toți și să le scrie măcar numele? Nu mai vorbim despre viața fiecăruia în parte. Cu toate acestea au existat mulți martiri români care s-au nevoit, fie în țara noastră, fie în hotarele altor țări, prin mănăstiri sau ca pustnici prin singurătatea munților noștri. Nu puțini martiri a dat poporul nostru din Ardeal: Sfântul Sava Brancovici, Mitropolitul Ardealului, Sfântul Ilie Iorest, Oprea Miclăuș, Visarion de la Cioara, care au pătimit pe la anul 1700. Sunt alți sfinți care au suferit în diferite părți din țara noastră în primele veacuri: Dacianus care era ostaș în armata romană din garnizoana Silistra și care fiind creștin pe ascuns, a fost descoperit și chinuit cumplit, tăindu-i-se capul la 20 noiembrie, anul 303 pe vremea împăratului Dioclețian. Mai târziu moaștele lui au fost duse în Italia și se păstrează în catedrala din Ancona, iar pe mormânt se află inscripția: „Aici odihnește Sfântul Martir Dacianus, adus de la Silistra”.

Avem apoi preotul daco-roman numit Montanus, din Singifumus și soția sa Maxima care au pătimit în Serbia fiind înecați în râul Sava, la 26 martie 304. În aceste persecuții au fost omorâți mulți creștini în orașul Tomis (Constanța), printre care Macrobius și Gardianus. În Isaccea este pomenit un oarecare Flavian; în Cernavodă Sfântul Chiril; în Siștov Sfântul Mucenic Lupu; în Mitovița, episcopul Irineu și diaconul Demetrius.

Între barbarii care au primit creștinismul, goții nu s-au convertit sincer. Atanaric, regele lor, văzând că se mărește pe fiecare zi numărul credincioșilor, aprinse focul unei persecuții violente împotriva creștinilor. Nu se știe de numărul celor martirizați, dar din mitologiile grecești reiese că ar fi fost vreo 51, între care cei mai însemnați au fost Nichita și Sava.

Sfântul Sava Stratilat a trăit în Dacia Traiană, pe vremea împăratului Aurelian la anul 274. Când acest împărat ordonă să treacă armatele peste Dunăre, Sfântul Sava refuză să plece, spunând că el este creștin și preferă să rămână cu frații săi din Dacia Traiană. Când regele goților porni persecuția contra creștinilor, Sfântul Sava primi chinuri grele și pentru că a refuzat să mănânce din cămurile jertfite idolilor, a fost lovit de unul din sclavii lui Atanaric cu lancea așa de tare, că toți cei ce erau de față credeau că l-au omorât. Dar Sfântul Sava zise celui care-l lovisse: „Crezi oare că m-ai omorât?”

Porunciră atunci să fie supus morții. Soldații care erau însărcinați să împlinească această poruncă ziceau unul către altul: „Omul acesta este nevinovat, de ce să nu-l lăsăm să plece unde vrea, căci ighemonul nu va ști nimic”. Dar Sfântul Sava care-i asculta cum vorbesc, le zise: „Grăbiți-vă iubiților să faceți cum v-a poruncit, că iată eu văd dincolo de râu ceea ce voi nu puteți vedea. Văd pe cei ce au venit să primească sufletul meu și să-l ducă la locul mării; așteaptă numai momentul când va fi despărțit sufletul de trup”.

Soldații îl cufundară atunci în apa Buzăului cu un fel de osie de fier amestecată cu lemn, legată de gât. Astfel își dădu sufletul generalul Sava Stratilat. Soldații scoaseră corpul și-l lăsară pe mal fără să-l îngroape, dar creștinii împreună cu ducele Sciției (un mare creștin), l-a trimis în Capadocia țara sa natală cu o scrisoare unde se istorisesc chinurile sfântului și locul unde și-a dat sufletul. Scrisoarea trimisă de Biserica din Goția către cea din Capadocia, are următorul cuprins:

„Aveți grijă să săvârșiți Sfânta Jertfă a Liturghiei în ziua când prea fericitul martir Sava a fost încoronat de Dumnezeu. Faceți cunoscut celorlalți frați din toată Biserica universală, apostolică, să binecuvânteze pe Domnul care a binevoit să preamărească pe servitorii Săi”. Noi românii laudăm pe Dumnezeu că a binecuvântat țara noastră prin martirizarea acestui sfânt care a pătit într-o localitate din apropierea râului Buzău, sfârșindu-și viața în apele acestui râu.

Sfântul Nichita – ce se tâlcuiește biruitor – fiind un vrednic ostaș al lui Hristos s-a luptat împotriva vrăjmașilor Sfintei Cruci și a dreptei credințe. El a fost botezat de Teofil episcopul goților în numele Sfintei Treimi. În pământul dacic era de neam mare și slăvit, aducând pe mulți la credința lui Hristos. După ceva vreme Atanaric al goților, a pornit iarăși o cumplită prigoană asupra creștinilor. Sfântul Nichita muștrând pe călăul acesta pentru chinurile cu care muncea pe creștini a fost omorât , iar numele lui este prăznuit cu mare laudă la 15 septembrie, ziua morții lui.

Biserica Creștină Ortodoxă mai prăznuiește în ziua de 20 septembrie, pe marele martir Eustație Plachida. Acesta locuia în Roma și era unul dintre cei mai vestiți generali ai romanilor. Pe când era păgân, a participat alături de Tit la războaiele pornite împotriva evreilor, atunci când templul din Ierusalim a fost distrus în întregime. În timpul lui Traian a luat parte la războaiele împotriva dacilor. Deși bogat și închinător la idoli avea inimă bună și era foarte milostiv.

Într-o zi pe când era la vânătoare după obiceiul său, văzu înaintea lui un cerb și pe când se pregătea să-l omoare, o voce se auzi strigând: „De ce mă prigonești Plachido?” El nedumerit întrebă: „Cine ești tu care îmi grăiești?” „Eu sunt Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu pe care-L prigonești fiindcă ești închinător la idoli”. Atunci el zise: „Rogu-mă Ție Doamne, învață-mă ce să fac!” I se răspunse: „Să mergi împreună cu soția ta și cu cei doi fii ai tăi la un preot creștin și acela te va învăța ce trebuie să faci”.

Întorcându-se acasă, povesti soției sale ce i s-a întâmplat, iar aceasta îi spuse că și ea, în noaptea trecută, a avut un vis și a auzit zicându-i-se: „Tu, bărbatul tău și fiii voștri, mâine veți veni la Mine și Mă veți cunoaște pe Mine, Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu”.

Nemaizăbovind, ei se duseră la un preot din Roma, pe nume Ioan și se botezară îndată. Plachida primi din botez numele de Eustație, soția sa se numi Teopista, iar fiii lor unul Agapie și

celălalt Teopist. După botez, urmând sfatul evanghelic, împărțiră averea la săraci și plecară din Roma în altă parte spre a se întări mai mult în dreapta credință.

În acest timp Traian porni război împotriva dacilor și trimise pe doi soldați ai lui, Antioh și Acachie, să-l caute în tot imperiul pe bunul și viteazul său general Plachida și să-l roage să se întoarcă, că patria lor este în pericol. Venind la Roma, lui Eustatie i se încredință de Traian comanda legiunilor și pornind cu război asupra dacilor ieși biruitor din înfruntarea cu Decebal. Tot astfel a fost trimis el și-n alte expediții. Murind însă Traian și urmându-i Aurelian la conducerea imperiului, acesta porunci lui Eustație, pe când se întorcea victorios dintr-o expediție să aducă jertfă de mulțumire zeilor.

El fiind creștin, rămase afară din templu împreună cu soția sa și cu cei doi fii, care erau tot militari, nevoind să mai jertfească idolilor păgâni. Împăratul observă aceasta și-l întrebă: „Dar pentru ce nu intri în capiște să mulțumești zeilor?” Eustație răspunse: „Eu, împărate, cu toți ai casei mele suntem creștini și numai Dumnezeului nostru celui viu, Iisus Hristos, trebuie să-l mulțumim pentru izbânda câștigată, căci El ne-a întărit, nu idolii făcuți de mâini omenești”. El persistă în credința sa, iar împăratul, mâniindu-se, porunci să i se ridice viața prin fel de fel de chinuri atât lui cât și soției și copiilor lui. Astfel se sfârși acest martir în anul 117 după Hristos, iar Biserica Creștină îi serbează pomenirea atât lui cât și soției și fiilor lui în ziua de 20 septembrie a fiecărui an.

Alt martir tot din Dacia Traiană este Sfântul Mercurie. Acesta era fiul lui Gordian, de origine scit. El a servit ca ofițer într-una din legiunile aduse de Traian în Dacia. Fiind trimis de împărat într-o expediție și ieșind biruitor a fost înaintat la gradul de general. Împăratul roman pornind persecuția împotriva creștinilor, află că și Mercurie, generalul său este creștin și îl supuse chinurilor spre a se lepăda de credința creștină. El nu-și lepădă credința pe care o primi de la tatăl său și fiindcă era foarte mult iubit de soldați a fost trimis de împărat de teamă să nu se facă răscoală, tocmai în Cezareea Capadociei, unde i se tăie capul în anul 251 după Hristos, ziua 25 noiembrie, odată cu Sfânta Muceniță Ecaterina.

Din descrierea pe scurt a vieții acestor sfinți martiri din Dacia Traiană, se poate vedea în mod clar cum creștinismul era destul de răspândit la noi chiar pe timpul stăpânirii romanilor; iar mai târziu au ajuns în număr mare, căci aveau episcopi și preoți care preferau moartea de martiri decât să-și trădeze credința strămoșească. Să amintim acum câțiva sfinți români din veacurile mai de pe urmă, care au trăit în țara noastră prin sfintele mănăstiri și au murit în sfințenie, adevărându-ne prin minuni și tămăduiri că au avut viață curată, trăită după poruncile lui Dumnezeu.

Să amintim mai întâi pe Sfântul Leontie de la Rădăuți, despre care un teolog rus scria așa:

„În Rădăuți, în Episcopie, Sfântul Leontie făcătorul de minuni, zace cu trupul întreg nestrucaturat”. El a trăit între anii 1400-1450.

Sfântul Vasile de la Moldovița și Sfântul Gavriil de la Neamț, au fost stareți de mănăstiri în secolul al XV-lea, Sfântul Rafael de la Agapia a trăit în mănăstirea Agapia Veche, pe la anul 1600, iar Sfântul Ioan de la Prislop pe la anul 1762.

Să pomenim cu pioșenie pe Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș, fost mitropolit al Timișoarei. Pentru minunile săvârșite la mormântul lui a fost trecut în rândul sfinților. Să amintim apoi pe Sfântul Iosif de la Bisericieni, Sfântul Chiriac de la Taslău, Sfântul Epifanie de la Voroneț, Partenie de la Agapia, Ioan de la Râșca, Sfântul Ioan Românul, omorât de turci la 1662 căruia i se mai zice și Ioan Valahul, Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica și mulți alții.

Sfântul Daniil Sihuștru, duhovnicul lui Ștefan cel Mare este numit sfânt în trei documente ale mănăstirii Voroneț unde a fost stareț. Nu putem să nu amintim de curvoasa Teodora de la schitul Sihla, care se ostenea pe la 1760 în schitul acesta în post și rugăciuni; moaștele ei au fost duse la Orlov în Rusia la 1835. Avem apoi pe maica Nazaria de la muntele Ceahlău, precum și maica Mavra din același munte; Sfântul Nifon de la schitul Prodromul din Athos, Sfântul Ieronim Costin ce se află în Italia ca un mare făcător de minuni precum și Sfântul Ioan Iacob de la Ierusalim, ale cărui moaște încă și astăzi îi sunt neputrezite.

Cine ar putea spune apoi câți drepti credincioși creștini au murit și s-au jertfit ca eroi și martiri ai dreptei credințe ortodoxe, vărsându-și sângele ca să-și păstreze credința, neamul și țara. Câtă trăire creștină observăm în timpul domnitorilor noștri creștini, mai ales al lui Ștefan cel Mare căruia i se zicea și cel Sfânt, care înainte de orice bătălie postea, se ruga, se spovedea și se împărtășea, iar după izbândă înălța o biserică sau o mănăstire drept mulțumire lui Dumnezeu.

Să amintim acum și pe Constantin Brâncoveanu, care silind fiind de turci să-și lepede credința strămoșească, a preferat moartea de mucenic el și copiii lui. Acum nu ne silește nimeni să ne lepădăm și totuși s-au găsit destui care și-au vândut sufletul pe un blid de linte. Constantin Brâncoveanu a suferit pentru credință și pe când îi jupuiau pielea de pe corp el zicea: „Câini păgâni și liftă rea / De-ați mânca și carnea mea / Să știți c-a murit creștin / Brâncoveanu Constantin”.

Cine știe câți plăcuți ai lui Dumnezeu s-au nevoit în cursul vremurilor și au suferit mucenicia de la atâția păgâni și necredincioși ce au trecut prin țara noastră. Fie că s-au nevoit prin mănăstiri, fie în peșteri și singurătate, Domnul Hristos îi are scriși pe toți în Cartea Vieții Veșnice. Cei care nu ați citit viețile sfinților vă îndemn să căutați, să citiți și să nu vă lipsească cunoștința

vieții nici unui sfânt mai important. Nu se poate să nu găsiți în viața vreunui sfânt, modelul de urmat.

Citiți să vedeți luptele lor, răbdarea lor, cum au disprețuit ei deșertăciunile lumii acesteia; cum au răbdat ei cele mai groaznice chinuri ca să nu se lepede de credința în Dumnezeu, cum se aflau în fața lor cazanele cu smoală topită, cu rășină topită cu plumb, grătare cu jăratec, spânzurătorile, crucile, târătoare otrăvitoare, foamea și închisorile strâmte și ticsite fără pic de aer; apoi băuturi otrăvitoare, fel de fel de cuvinte insultătoare și ighemonii care nu le cereau nimic altceva decât un singur cuvânt: că se leapădă de Hristos.

Sfinții erau așa de tari și hotărâți în caracterul lor, căci o singură dată au zis DA la chemarea lui Dumnezeu. Și-au deschis inimile pentru Harul divin și toată viața L-au mărturisit pe Iisus cu tot sufletul și din toată inima lor. Tot așa de tare și hotărât au zis NU pentru diavolul, ca să nu mai facă voia lui. De au fost din neam nobil sau dintre cei săraci, de au trăit în pustie sau în lume, de au fost căsătoriți sau în feciorie, clerici sau mireni, robi sau liberi, viața sfinților a fost o Evanghelie trăită cu adevărat. Ei au fost sfinți pentru că în toate împrejurările mai presus de orice au iubit pe Dumnezeu și pe semenii lor. Ei și-au jertfit odihna, sănătatea, libertatea și orice le oferea viața aceasta pentru adevăr și dreptate.

Iată deci cum au crezut ei, cum au trăit și cum au fost următori ai lui Hristos. O mare parte însă din lume are o părere greșită despre sfinți, mulți crezând că sfinții sunt sfinți, pentru că s-au născut sfinți. Nu, frați creștini, sfinții au ajuns sfinți pentru că au trăit viața în sfințenie. Cheia sfințeniei lor nu este un har aparte, ci cuvintele Evangheliei de astăzi: **„Cine ține la viața lui, o va pierde, iar cine-și pierde viața pentru Mine, o va găsi!”**

Aceste cuvinte le-au înțeles sfinții. Ei au înțeles că Mântuitorul a vrut să ne spună prin aceste cuvinte să nu mai trăim noi cu păcatele noastre, ci El să trăiască în noi cu sfințenia Sa. Același lucru îl spune și Sfântul Apostol Pavel despre sine: **„Nu mai sunt eu care trăiesc, ci Hristos este Cel care trăiește în mine”**. E același lucru pentru care ne rugăm și noi: „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Să ascultăm și noi deci îndemnul Sfântului Apostol Pavel care ne zice să ne aducem aminte de mai marii noștri care ne-au grăit nouă Cuvântul lui Dumnezeu și ne sfătuiește să fim cu luare aminte cum și-au încheiat ei viața și să le urmăm credința.

Pildele sfinților ne mișcă și ne încurajează să ne îndeplinim cu credință datoriile noastre. Exemplele sfinților sunt ca niște faruri și călăuze de mare preț. Pildele sfinților fac să amuțească cântirile celor ce spun că Sfânta Evanghelie pretinde prea multă jertfă, că e mai presus de puterile omului și că poruncile lui Dumnezeu sunt prea grele. Sfinții, să nu uităm că au fost și ei

oameni, vase de lut și mulți dintre ei, mai înainte de a se întoarce la Dumnezeu au greșit și au căzut unii chiar în păcate grele.

Să ne gândim ce a fost mai întâi marele Apostol Pavel, Maria Magdalena, Maria Egipteanca, Sfânta Teodora, Sfânta Pelaghia, Fericitul Augustin și mulți alții. Dar când s-au întors la Dumnezeu, cu adevărat au terminat-o cu păcatele și au început o viață curată, sfântă și așa și-au sfârșit viața. De aceea Sfântul Apostol Pavel ne spune să luăm aminte cum au sfârșit-o ei cu viața și nu cum au început-o, că majoritatea oamenilor încep bine și termină prost și astfel îi apucă moartea nepregătiți.

Câți părinți nu plâng și spun de copiii lor că atunci când erau lângă ei, când erau mici mergeau la biserică, se rugau, erau buni, iar acum nici nu vor să mai audă. Vai, de părinții care au copii necredincioși, vai și de ei și de părinții lor. Să ne facem socoteala fiecare și să vedem dacă ar veni moartea zilele acestea și am încheia cu viața, cum ne aflăm cu sufletul acum? Suntem gata pentru împărăția cerului, sau suntem în întunericul păcatelor?

Dacă viața noastră nu este după voia lui Dumnezeu, să ne întoarcem astăzi, acum, nu mâine; astăzi să zicem: „**DA, Doamne, vin să fac voia Ta!**” Să fim împlinitori ai poruncilor lui Hristos, să ne predăm inima noastră, viața și voința noastră ca Mântuitorul nostru Iisus Hristos să ocupe locul cel dintâi în inimile noastre.

Rugăciune

Doamne Dumnezeul cerului și al pământului, cela ce prin sfinții Tăi tot pământul luminezi, trimite Duhul Tău ceresc, să sufle peste noi și să ne încălzească sufletele cele reci și amorțite de păcate, ca să ne ridice spre lauda Prea Sfântului Tău nume. Primește rugăciunile sfinților Tăi, care se roagă pentru noi și îndreptează viața noastră ca să ajungem și noi a Te lăuda după cuviință și a împlini poruncile Tale cum au făcut și înaintașii noștri, ca împreună cu ei să Te slăvim și noi în ceruri în vecii vecilor. Amin.